Te-ai lepădat cu adevărat de tine însuți?

Poți spune că în urma hotărârii tale, toate lucrurile s-au făcut noi, și că cele vechi s-au dus, așa cum spune în 2 Corinteni 5:17?

 Răspuns: Nu (greșit) — Explicație: Dacă răspunsul tău este „Nu”, atunci nu se poate vorbi despre o naștere din nou autentică. Este esențial să te oprești și să te cercetezi cu sinceritate. Nașterea din nou nu este doar o decizie emoțională sau o declarație verbală, ci o transformare profundă și vizibilă a vieții, a priorităților și a gândirii.

Apostolul Pavel nu lasă loc de interpretări atunci când spune: „Dacă, deci, aţi înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.” (Coloseni 3:1-3)

Dacă, după ani de credință, viața ta este în continuare centrată pe lucrurile vechi — cum ar fi munca de dimineață până seara, confort, realizări pământești în timp ce Împărăția lui Dumnezeu este lăsată pe plan secund, atunci nu trăiești în ascultare de Hristos. A nu asculta de această poruncă înseamnă a trăi în contradicție cu identitatea nouă pe care pretinzi că o ai în Hristos.

Pavel avertizează cu durere: „Căci mulți... se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos... ei se gândesc la lucrurile de pe pământ. Sfârșitul lor va fi pierzarea.” (Filipeni 3:18-19) Adevărata naștere din nou produce o schimbare radicală:

• Mintea este reorientată spre cer.

• Inima este atașată de Hristos.

• Prioritățile sunt lucrurile noi, cele de sus.

• Viața este trăită în ascultare și ucenicie.

A continua să trăiești ca înainte, doar cu o fațadă religioasă, dar fără o schimbare reală a centrului vieții tale, este o autoînșelare periculoasă. Nu este suficient să participi la biserică sau să te rogi. Dacă nu umbli după lucrurile de sus, nu trăiești ca unul care a înviat cu Hristos.

 Răspuns: Da — Explicație: Dacă acest lucru este confirmat de viață și comportament, atunci este vorba despre o naștere din nou autentică. Nu este vorba despre o simplă decizie religioasă, ci despre o transformare profundă a minții, a inimii și a conduitei. Dorințele s-au schimbat, păcatul nu mai are putere, iar viața este condusă de Duhul Sfânt.

Valorile, prioritățile și scopurile nu mai sunt legate de cele pământești, ci sunt centrate pe asemănarea cu Hristos. Așa cum spune Scriptura: „Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El... tot așa și noi să trăim o viață nouă.” (Romani 6:4)

Dar dacă răspunsul tău este „da”, însă, privind cu sinceritate în oglinda Cuvântului, observi că nu toate lucrurile s-au făcut noi, ci ai păstrat lucruri vechi în viața ta, atunci trebuie să recunoști cu umilință că te afli într-o stare de autoînșelare.

Este ușor să spui că ești în Hristos, dar dacă viața ta nu reflectă o despărțire clară de trecut, dacă obiceiurile, atitudinile și atașamentele lumești încă îți definesc trăirea, atunci nu ești ceea ce pretinzi. Scriptura avertizează: „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri.” (Iacov 1:22)

Pentru exemplificare, vom lua un caz concret de lucru vechi care nu s-a făcut nou — implicarea în treburile acestei lumi, în special în cele ce țin de politica vremii un aspect specific multora ce cred că au avut parte de nașterea din nou.

Realitatea arată că acest atașament față de sistemele lumii persistă chiar și în viața celor care spun că sunt de mult timp pe calea credinței, trădând o lipsă de transformare autentică. A te angaja emoțional în alegeri, în dezbateri ideologice, în susținerea unui sistem sau a unei tabere arată că nu s-a renunțat cu adevărat la vechea viață și că valorile lumii încă au un loc în inimă.

Este o dovadă că inima trăiește încă sub influența firii pământești, ancorată în lucrurile vechi ale lumii, căutând soluții omenești la problemele ei, în loc să se dedice uceniciei pentru a deveni asemenea lui Hristos.

Un om născut din nou nu mai aparține acestei lumi. El nu mai luptă pentru cauze pământești, nu mai investește energie în structuri trecătoare, nu mai caută rezolvare prin mijloace omenești. El știe că cetățenia lui este în ceruri și că este doar un străin și călător pe acest pământ.

Dacă te implici în politica acestei lumi, dacă te frământă cine conduce, cine câștigă, cine pierde, atunci trăiești ca un cetățean al acestei lumi, nu al cerului. Și dacă trăiești așa, nu poți spune că toate lucrurile s-au făcut noi.

Pentru a înțelege ce înseamnă cu adevărat o viață nouă, trebuie să privim la Domnul Isus. El este modelul suprem al unei vieți separate de lume. Deși a trăit într-un context politic tensionat, sub ocupația romană, nu S-a implicat în politică, în reforme sociale sau în ideologii lumești. Nu a căutat să schimbe sistemul, ci să mântuiască sufletele. A spus limpede: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.”

Nu L-a preocupat cine conducea Roma sau Iudeea, ci mântuirea omului. Iar dacă El a trăit astfel, și ucenicul trebuie să trăiască la fel. „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.” 1 Ioan 2:6 Aceasta nu este o sugestie, ci o chemare sfântă.

A fi ucenicul Lui înseamnă a-I urma exemplul în toate. Dacă El a fost separat de lume, și noi trebuie să fim. Dacă El nu S-a implicat în politica lumii, nici noi nu avem voie să o facem. A trăi altfel înseamnă a ne înșela singuri, chiar dacă rostim cuvinte evlavioase.

Imaginează-ți că ești în drum spre o destinație importantă, cum ar fi Germania, și în călătoria ta tranzitezi o țară străină — să zicem Ungaria. Nu te oprești să votezi acolo, nici nu te implici în politica lor internă. Nu îți faci planuri de viitor în acea țară, pentru că știi că ești doar în trecere. Ai o destinație clară, iar timpul petrecut acolo este scurt și fără rădăcini.

Nu te comporți ca un localnic, ci ca un străin și călător care știe că nu aparține acelui loc. Așa este și viața creștinului pe pământ: nu este cetățean al acestei lumi, ci doar un străin și călător în drum spre cer. A te opri din drum pentru a te încurca în problemele politice ale acestei lumi înseamnă a uita cine ești și unde mergi.

Este o deviere subtilă, dar periculoasă, de la chemarea cerească. Și totuși, mulți care spun că sunt născuți din nou se opresc. Se implică. Se frământă. Se luptă pentru cauze politice, pentru ideologii, pentru dreptate omenească. Dar în acest angajament față de lume, ei calcă porunci clare ale Scripturii. Nu este vorba doar de o alegere personală, ci de o neascultare conștientă.

Cuvântul lui Dumnezeu spune limpede: „Dacă, deci, aţi înviat împreună cu Hristos, să umblaţi după lucrurile de sus.” (Coloseni 3:1-2). Dar când mintea este plină de știri, de analize politice, de frământări sociale, nu mai rămâne loc pentru lucrurile de sus. Porunca este clară, iar încălcarea ei nu poate fi justificată prin intenții bune sau motivații aparent nobile.

Cel neprihănit are o atitudine clară și fermă față de influențele lumii. El nu se expune voluntar la informații sau contexte care întinează sufletul. Scriptura spune:

„Cel ce umblă în neprihănire... își leagă ochii ca să nu vadă răul.” (Isaia 33:15). Aceasta nu este o simplă alegere de moment, ci o disciplină a inimii.

În acest context, biserica are responsabilitatea de a veghea ca niciun credincios să nu fie lumesc care să se abată de la chemarea cerească. O biserică vie nu tolerează compromisul. Păstrarea de către membrii ei a lucrurilor vechi și lumești — cum ar fi implicarea în politică — este o dovadă clară că biserica permite aceste abateri. Iar prin

aceasta, ea, chiar dacă îi merge numele că este vie, este moartă.

Psalmul 1 întărește această imagine a separării de lume: „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așază pe scaunul celor batjocoritori.” (Psalmul 1:1). Cel neprihănit nu doar că își păzește ochii ci și pașii, și locul unde își așază inima. El nu caută sfatul lumii, nu se oprește în mijlocul ei și nu se așază confortabil în atmosfera ei. El știe că orice apropiere de gândirea lumească este o îndepărtare de gândirea lui Hristos.

Ni se spune: „Vă îndemn, ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii...” (1 Petru 2:11). Iar implicarea în sistemele acestei lumi arată că nu trăiești ca un străin, ci ca un cetățean al pământului. Nu ca un străin și călător, ci ca un om care și-a găsit locul aici. Și dacă te-ai așezat confortabil în această lume, cum mai poți spune că ești în drum spre cer?

Toate acestea nu sunt doar semne de slăbiciune, ci dovezi clare că lucrurile vechi nu s-au dus. Că viața nouă nu a început cu adevărat. Că nașterea din nou nu este reală, ci doar o formă fără fond. Un om care se hrănește din lucrurile lumii, care se implică în politica și ideologiile lumii, care este preocupat de sistemele acestei lumi, nu trăiește cum a trăit Domnul Isus. Și dacă nu trăiește ca El, nu este ucenicul Său, oricât de religioasă ar părea viața lui.

Adevărata naștere din nou produce o rupere clară de valorile lumii și o orientare exclusivă spre lucrurile de sus. Este o viață nouă, nu doar o viață îmbunătățită. Este o despărțire de trecut, nu o cosmetizare a lui. Este o umblare în lumină, nu o ascundere în întuneric cu haine de duminică. Și doar acolo, în această viață nouă, începe cu adevărat ucenicia. Acolo începe asemănarea cu Hristos. Acolo începe cerul.

Rândurile de față sunt preluate din broșura „Ești cu adevărat născut din nou?”, pe care o găsești gratuit, audio și text. Citește și ascultă mai multe materiale pe https://cuvantcurat.ro/resurse/. Versiunea în limba engleză o găsești pe https://www.unmodifiedword.com.